

testemben

testemben hűvös fémek mészkőhegyek állatcsordák
kivágott erdők és só-barlangok viaskodnak a túlélésért
— érlemeszesedés infarktus rák vesekő prosztatata agyembólia —
és észre sem veszik ha már nem leszek
hogy már nem vagyok
hogy gazdájuk szíve nem dobog
ereiben nem fut a vér
mellkasa nem süllyed nem emelkedik
hogy hűvös fémmé csiszolódik
szénné mészkőadalékká
hogy állatcsordák legelőjén trágya
barlangokban sókristályá fagyó nedvesség
egy ismeretlen asztalára
erdőmélyi neszezés
(ezüstös fejszesuhanás)
ki megsúgja a reszkető fáknak
hogy ki a soron következő

mezőn

fekszem kiterítve
köröttem lekaszált virágok rángatóznak
sebeik lecsorgó vére (be)nedvesíti a földet
hirtelen vállára emel az érett fény
és madárként suhanok át a tájakon...
fészket raknak számban a harangok
s kizengik némaságomat

minden nap

minden nap reggel megeszem a friss hajnalt
felhajtom hozzá koffeinmentes feketém
a fák ágain ringó melegedő harmatcseppeket
minden nap délben 12 és 1 között 3 fogásban
elfogyasztom az ezer ízű napot
s rövid szieszta után éhem csillapítja
az izzadt desszert-délután
és minden nap este felszolgálom magamnak
frizsideremből az előre odakészített mélyhűtött éjszakát...
és mégis mégis álmatlan forgolódom
és éhezem és szomjazom
és éhezem és szomjazom